

Ponavljjanje nije ponavljanje nečega pojedinačnog, stoga ono nije nešto što se može imati naspram sebe ili pred sobom, već je ponavljanje ponavljanje totaliteta, celine sveta ili celine, ako tako hoćete subjektivnosti - stoga i nema subjektivnosti koja bi sebe kao ponavljajuću reflektovala, jer ako se subjektivnost ponaljva onda ona nije nešto prosto dato pred svešću, već se sama subjektivnost ponavlja, postaje novom, tj. drugom, a time izmiče mogućnosti refleksije.

Kao što smo videli sledeći Konstantinove refleksije, sećanje koje krasí saznanjno-teorijski odnos tiče se područja imanencije ili unutrašnjosti, i ono je strogo govoreći područje novovekovno razumljene subjektivnosti. Kada je u pitanju fenomen ponavljanja, zadatak nije prosta realizacija ono što je već uvek prisutno u unutrašnjosti, dakle zadatak nije realizovati sebe, razviti iz mogućnosti u delotvornost, već postati onim što se jeste. Ponavljanje nije ostajanje vernim spoljašnjosti unutrašnjosti - ili kako kaže osoba A u *Ili-ili*, unutrašnje nije spoljašnje - ukoliko bi dato stajalo ponavljanje ne bi bilo ništa drugo do redukcija povesnog bića čoveka na kategorije kojima se zahvata prirodno biće.

Kategorija ponavljanja pokazuje se u svoja tri ključna momenta. Prvi, ponavljanje je kategorija autentične povesnosti. Drugi, autentična povesnost podrazumeva srećni odnos spram drugog. Konačno, sam pojam ponavljanja rešenje je stare suprotnosti bića i postajanja. Svaki od ova tri momenta predstavlja jedan od mogućih pristupa eksplikaciji pojma ponavljanje.

Kada je u pitanju ponavljanje u kontekstu pitanja povesnosti, dato pitanje dolazi od toga što je čovek sa jedne strane određen prošlošću, do je sa druge budućnosno orijentisan. Napetost ova dva momenta određuje celinu našeg bića kao onoga koje je stalno u procesu samo-interpretacije i razumevanja.